

Bir Suitlik Mola Bir Yangınlık Telaş

— çitlembik · 14 Temmuz 2025

Bir Suitlik Mola, Bir Yangınlık Telaş
Günce 14 Temmuz 2025

Mini Suit Home, Dedeğaç'ta kaldığımız son yer. Burası çok merkezi bir konumda; tam da sosyal medyada sıkça reklamını gördüğüm Zürafa Restoran'ın ara sokağına yerleşmiş. Bu minik oda öyle ince bir zevkle döşenmiş ki... Çatık kaşlı Frida tablosu, kadının dünyaya kafa tutuşunu simgelercesine duvarı süslüyor. Pembe beyaz güller — kokusu olmasa da — şiirsel bir haz uyandırıyor insanın içinde.

Aynı zamanda mutfak, tuvalet ve yatak odası da tamamen beyaz. Çarşaf ve nevresim, güzel hülyalara daldırırcasına mis gibi kokularla karşıladı vücudumuzu. Beyazın, pembelerin, grilerin ve morun harmanlandığı bu odadan biraz sonra ayrılacağız. Her aradığımızı bu odada bulabilmenin ferahlığıyla ve memnuniyetiyle gidiyorum.

Tek sorun; bizim gibi iri cüsselilerin banyonun darışmalığında sıkıntı yaşaması. Ama bunu da sorun etmedik açıkçası.

Tam da bu küçük kaçamağın sonuna denk gelen bir gelişmeydi Dedeğaç'taki büyük duman. Akşam saatlerinde, kent dışında bir geri dönüşüm tesisinde çıkan yangın, gökyüzünü isli bir örtüyle kapladı. 112'den gelen uyarıyla dumanın toksik olabileceği söylendi. Camları sıkıca kapattık. Beyaz odada huzur

vardı ama dışarda siyahın başka bir hâli yaşıyordu. Her güzel şeyin gölgesinde az da olsa bir karanlık beliriyor işte.

Rüyama Erzincan'da komşuluk yaptığım Kudret ablam çıka geldi. Pek tatlıdır, sohbetlidir, yumuş yumuştur ablam. Yalnız rüyada sigara tellendiriyordu. "Bu hayret!" diye iç geçirdim, hayra yorarak mesajlaştım hemen kızı Ebru'yla.

Dün balkonda konuştuk: Sizleri, eski komşulukları... Şimdi ne komşuluk kaldı ne de dostluk. Acıktığımda hiç çekinmeden girip ekmek, peynir istediğim; hasta olduğumda erken geç demeden kapısını tıklattığım komşular nerede şimdi? Bir tutam tuz istemek için bile gidilmiyor artık kapı duvar olmuş kapılara.

Minimal banyo haricinde tek önemli sıkıntıdan bahsetmemesem olmayacak: Apartmanın içindeki, o kedili evlere has, buram buram koku... Ne bileyim ben, en azından ona benzettim.

Dışarı adım atar atmaz ev sahibiyle burun buruna geliyoruz. Gülümseyerek çat pat İngilizcemizle memnuniyetimizi belirtiyoruz. "Yine bekleriz," diyor. İç sesim, "Geliriz kısmetse, komşu," diyor hevesle. Bir diğer misafirini uğurlamıştı; onlar da Türktü. Müşteri olan kadın çatır çatır İngilizce konuşmuştu. Yani birbirimizin gözünden kaçmamışız. Gülümseyerek bana bakıyor: "Her güzel şeyin sonu var, değil mi?" Daha önce yine bir tatil sonrası güncemde bu konuyla ilgili yazmıştım.

"Hayır," diyorum, "güzellikler devam ediyor."
Mesela... Ne çok özledim yuvamı, ailemi, arkadaşlarımı.

Sevgili güncem, genel olarak saat on birde odayı teslim etmemiz gerekiyor. Bu yüzden suit odadan ayrılmadan önce yine börek faslı için dışarı çıkıyoruz. Çay pahalı diyoruz, kahve içiyoruz. İşte kendimizce tutumluluk yapıyoruz. Gerçi Engin devamlı hesap yapıyor. Kalıbımı basarım ki eve varır varmaz tüm sıkılacak kemerleri hassasiyetle takmamız yönünde uyaracak. Belki de bu sıkı yönetim canımızı okuyacak.

Bu düşüncelerle ilerlerken caddede, saçları arı kovanı gibi omuzlarında taşıyan kadına takılıyor bakışlarım. "Ne ilginç," diyorum, "bu da kadın gurusu mu ne?"

Bu arada Engin'le biraz limoniyiz. Bu konuda ilerleyen günlerde bahsederim... Belki de bahsetmem. Yola çıkıyoruz, gayet resmiyiz. Otuz yedi yıl, dile kolay... Hep mi bir karar gider ilişkiler? Bu da gelir, bu da geçer.

Yine sınır kapısında beklemeye... Bir buçuk, iki saat kadar. "Çile bülbülüm çile..." şarkısını söylüyor iç sesim. Yol boyunca bu sıkıntıyı çekenler "Allah!" nidalarıyla eşlik ediyor. Hatta Allah sizi inandırсын, elektrik direğindeki leylekler bile gagalarını birbirine çarparak bize katılıyor.

Sıcağın en bastırıldığı anda arabadan inip Firişop'a giriyoruz. Ondan sonra da tuvalete... İki kızıyla bir anne sıra bekliyor. Sonra küçüğüyle giriyor ihtiyaç gidermeye; büyük kızına beklemesini söylüyor. Kara gözlü tatlı kız, sabun düğmesini bir gıdım oynatamıyor. Benim de yeni öğrendiğim tiyoyu öğretiyorum ona. Bu sefer sabun akıyor. "Sen de başkalarına öğret," diyorum. İyilik bulaşıcıdır.

H. Çiğdem Deniz